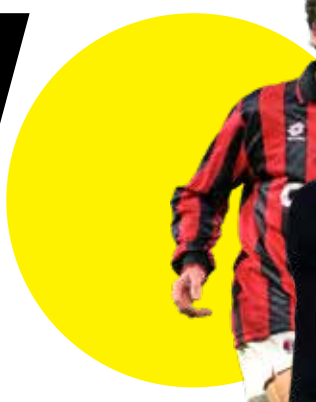

وداع با فرانکو بازاری
کاپیتان سال‌های باشکوه
صخره‌ای
که میلان
خانواده‌اش بود

باشگاه‌های ایرانی همچنان سهمی از درآمد ۵۰۷ میلیارد دلاری صنعت فوتبال ندارند

زیان‌ده مطلق

از مصرف‌کننده‌های لیگ برتری تا درآمدزایی نجومی اروپایی‌ها

➔ درودگر: بدون حق پخش، اقتصاد فوتبال ایران اصلاح نمی‌شود

۶ روز از نامه عارف

درباره پرونده چادرملو گذشت

افکار عمومی همچنان در انتظار شفاف‌سازی

۲

استقلال و پرسپولیس

دوباره بیرون خانه بازی می‌کنند

دربی خانه به دوش‌ها در اراک

۲

جریمه ۴ هزار یورویی پرداخت

نشد، حالا باید ۴۵ هزار یورو بدهند

اسکناس سوزی به سبک آبی‌ها!

۷

درخواست فوری بختیاری‌زاده

برای بازگرداندن رضاییان

مأموریت غیرممکن

ماشاریپوف از دسترس سهراب خارج شد

۷

امیررضا رفیعی ماندنی شد

پرسپولیس قید هلیلوویچ رازد

۶

جاه طلبی و حماقت بی‌پایان

مرد اول فیفا

اینفانتینو؛ رسوای عالم

۴

● سرمقاله

مثل یک اسطوره

مجید سلطانی

خبرنگار

فرانکو بازاری برای دیدن دربی ایران به تهران آمده بود. فرصتی طلایی فراهم شد تا در پشت صحنه برنامه زاویه که آن روزها در تلویزیون روی آنتن می‌رفت، با او ملاقات کنم. مردی که با مثلث افسانه‌ای هلند، قهرمان لیگ قهرمانان اروپا شده بود را بسیار متواضع‌تر از تصوراتم دیدم. بسیار ساده آمد و بی‌تکبر به همه پرسش‌ها پاسخ داد. در پایان برنامه پرسیدم اگر به شبکه «رای» ایتالیا رفته بودید، چند یورو می‌گرفتید؟ او که بدون دریافت حتی یک یورو آمده بود، با لبخند پاسخ داد، اینجا میهمان شما بودم و خیلی هم خوش گذشت.

بعدها متوجه شدم هزینه چنین برنامه‌هایی در اروپا برای ستاره‌های سرشناس و اسطوره‌ها بین ۵ تا ۱۰ هزار یورو است. پس از آن برنامه شیفته شخصیت بازاری شدم. درباره‌اش زیاد خواندم و هرچه بیشتر می‌خواندم و پیش می‌رفتم، شیفته‌تر می‌شدم. مردی که او را در ایتالیا به غیرت و وفاداری می‌شناختند، برای من مظهر نواضع شده بود. هرگز جایی نخواندم که او سهمی برای خود در فوتبال ایتالیا طلب کرده باشد.

روزهای طلایی میلان با او گذشت و ۸۱ بار پیراهن تیم ملی ایتالیا را به تن کرده بود؛ اما هرگز سهمی نخواست و مطالبه‌ای نداشت. همیشه کنار می‌ایستاد و از ادعاهای دور از منطق، پرهیز می‌کرد. فرانکو بازاری برای من نمونه اسطوره‌هایی بود که محترمانه زندگی می‌کنند و محترمانه‌تر می‌روند. رفتارشان به گونه‌ای بود که وادار به احترام می‌شدی.

مردی که ۷۰۰ بازی برای میلان انجام داد و بازیکن قرن این باشگاه بزرگ شد، هرگز نگفت و نخواست که جایی میان پست‌های پولساز باشگاه داشته باشد. هرگز افتخار و نام باشگاه را مصادره نکرد. هرگز ادعایی در مورد فوتبال ایتالیا نداشت و هیچ‌گاه با تحقیر دیگران، برای خود جایگاه و پایگاهی نساخت.

بازاری دیروز چشم بر این جهان بست؛ در ۶۶ سالگی که برای پیشکسوتان فوتبال زود است. فرانکو واقعاً بزرگ بود و در حد نام و شأن خود زندگی کرد و رفت؛ دقیقاً مثل یک اسطوره.